

Συνάντησα για πρώτη φορά το Μιττεράν στο εξοχικό του στο Λατσέ στη νότια Γαλλία το 1975 σε μια συνάντηση των ηγετών των σοσιαλιστικών κομμάτων της Νότιας Ευρώπης. Εκπροσωπούσα τον Ανδρέα Παπανδρέου. Τότε οι περισσότεροι παρόντες, διάσημοι μετά, δεν είχαν αναλάβει ακόμη κυβερνητικά καθήκοντα. Ο Μιττεράν δεν είχε γίνει πρόεδρος, ο Γκονζάλεζ ήταν αρχηγός μιας μικρής ομάδας, ο Κράξι υπεύθυνος των διεθνών σχέσεων του κόμματός του. Μόνος πρωθυπουργός ο Σοάρες, τον οποίο όλοι οι παρόντες άκουγαν με μεγάλη περιέργεια. Το ερώτημα, τι θα κάνει ένα σοσιαλιστικό κόμμα στην εξουσία απασχολούσε όλους. Με το Μιττεράν έκανα, εγώ και αυτός μόνοι, ένα μακρύ περίπατο μιας ώρας περίπου στους αμμόλοφους και τον πευκώνα γύρω από το εξοχικό του. Το εξοχικό ήταν μια παλιά στάνη, που είχε διαμορφωθεί σε ένα μικρό αλλά πολύ ωραίο σπίτι. Με εντυπωσίασε. Είχε μεγάλη ευαισθησία για ό,τι αφορούσε τον άνθρωπο και τα προβλήματα της ζωής. Είχε εντυπωσιακές ιστορικές και φιλολογικές γνώσεις και το χάρισμα του λόγου. Είχα επισκεφθεί την περιοχή ως φοιτητής και ανταλλάξαμε αναμνήσεις για την αλλαγή του περιβάλλοντος. Κυρίως όμως μιλήσαμε για την τότε πρόσφατη ελληνική δικτατορία, τις δυσκολίες οργάνωσης ενός σοσιαλιστικού κόμματος (συναντούσε δυσκολίες από την εσωκομματική αντιπολίτευση) και τις μεγάλες διαφορές του ευρωπαϊκού νότου από τον ευρωπαϊκό Βορρά, διαφορές που οδηγούσαν και σε διαφορετικές θέσεις με τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία (τον ενοχλούσε η παρέμβαση των Γερμανών στα άλλα ευρωπαϊκά κόμματα, ιδίως το ισπανικό. Ο περίπατος αυτός οδήγησε σε μια αμοιβαία συμπάθεια. Δυο χρόνια, θαρρώ, μετά, βρέθηκα τυχαία στις Βρυξέλλες σε μια συνέντευξή του. Μόλις με είδε διέκοψε την ομιλία του και με χαιρέτησε. Μετά καθίσαμε πίνοντας ένα καφέ στο εντευκτήριο των κοινοτικών γραφείων και μιλήσαμε για την πιθανή ένταξη της Ελλάδας στη Κοινότητα. Όταν ήταν πια Πρόεδρος τον συνάντησα δυο φορές στο προεδρικό μέγαρο. Και τις δυο φορές δεν ακολούθησε το πρωτόκολλο. Με φώναξε ιδιαίτερω και με ρώτησε για τα όσα συμβαίνουν στην Ελλάδα. Η ανάμνησή μου είναι ανάμνηση ενός πολιτικού που από άποψη μόρφωσης ικανότητας και ανθρωπίνης ζεστασιάς ξέφευγε κατά πολύ από το μέσο όρο.

Συνάντησα για πρώτη φορά το Μιττεράν στο εξοχικό του στο Λατσέ στη νότια Γαλλία το 1975 σε μια συνάντηση των ηγετών των σοσιαλιστικών κομμάτων της Νότιας Ευρώπης. Εκπροσωπούσα τον Ανδρέα Παπανδρέου. Τότε οι περισσότεροι παρόντες, ~~και~~ διάσημοι μετά, δεν είχαν αναλάβει ακόμη κυβερνητικά καθήκοντα. Ο Μιττεράν δεν είχε γίνει πρόεδρος, ο Γκονζάλεζ ήταν αρχηγός μιας μικρής ομάδας, ο Κράξι υπεύθυνος των διεθνών σχέσεων του κόμματός του. Μόνος πρωθυπουργός ο Σοάρες, τον οποίο όλοι οι παρόντες άκουγαν με μεγάλη περιέργεια. Το ερώτημα, τι θα κάνει ένα σοσιαλιστικό κόμμα στην εξουσία απασχολούσε όλους. Με το Μιττεράν έκανα, εγώ και αυτός ~~μόνοι~~ ^{και του ωεωιύνα} ένα μακρύ περίπατο μιας ώρας περίπου στους αμμόλοφους ^{γύρω από το εξοχικό του}. Με εντυπωσίασε. Είχε μεγάλη ευαισθησία για ό,τι αφορούσε τον άνθρωπο και τα προβλήματα της ζωής. Είχε εντυπωσιακές ιστορικές και φιλολογικές γνώσεις και το χάρισμα του λόγου. Είχα επισκεφθεί την περιοχή ως φοιτητής και ανταλλάξαμε ^{για την αλλαγή του ωερί-βαίμουαι.} αναμνήσεις. Κυρίως όμως μιλήσαμε για την τότε πρόσφατη ελληνική δικτατορία, τις δυσκολίες οργάνωσης ενός σοσιαλιστικού κόμματος ^(συναυτούσε δυσκολίες αλώ επι εσωκομματική αυτωοζίτευση) και τις μεγάλες διαφορές του ευρωπαϊκού νότου από τον ευρωπαϊκό Βορρά, διαφορές που οδηγούσαν και σε διαφορετικές θέσεις με τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία. ^{(του ενουχούσε η ωαρέμ βαση ζωυ Γερμανών στα αλλα ευρωπαικά κόμματα εώς ω (ισωσικαί)} Ο περίπατος αυτός οδήγησε σε μια αμοιβαία συμπάθεια. Δυο χρόνια, θαρρώ, μετά, βρέθηκα τυχαία στις Βρυξέλλες σε μια συνέντευξή του. Μόλις με είδε διέκοψε την ομιλία του και με χαιρέτησε. Μετά καθίσαμε πίνοντας ένα καφέ στο εντευκτήριο των κοινοτικών γραφείων και μιλήσαμε για την πιθανή ένταξη της Ελλάδας στη Κοινότητα. Όταν ήταν πια Πρόεδρος τον συνάντησα δυο φορές στο προεδρικό μέγαρο. Και τις δυο φορές δεν ακολούθησε το πρωτόκολλο. Με φώναξε ιδιαίτερως και με ρώτησε για τα όσα συμβαίνουν στην Ελλάδα. ~~Απόρησα πως μετά τόσα χρόνια θυμόταν ποιος ήμουν.~~ Η ανάμνησή μου είναι ανάμνηση ενός πολιτικού που από άποψη μόρφωσης ικανότητας και ανθρωπίνης ζεστασιάς ξέφευγε κατά πολύ από το μέσο όρο.

Το εξοχικό ήταν μια ωαίπα σαυη, που ειχε διαμορφω-δει σε ενα μικρό ωραίο ούιζι.

με ουο-δία του ουόου του

